

Över mörkaste dalgång där vindar drar bi,
göms skatter av liv, där döljs allt
Av varsamma händer de leddes bortom,
mot helande kraft tusen falt.

Styrkan besitts ej av den, vars steg,
ses tas på en upptrampad stig.
Känslan av frihet och väl mod förstärks,
av att inneha frihetens val.

Fången i käftar då blodtörst tar vid,
på stenslädd hans öde nu nåtts.
Närhet av stor slagna dåd känns invid,
slut tyr sig nära until trots.

Trädskronor suckar och ryggas untilbaks,
när slöjan av dimma når skyn.
EN man med ett hopp om ett rikare liv,
nu ensam med frukten i syn.

Bortom köldslagna dalar och oskuldsfull skog,
osar bestarnas offereld tät.
med löften om att lycka de lockades med,
until djupet sen aldrig de setts.

Sargat ett liv levts, med svaghet i tät,
en spricka i sfären ses svart.
Hopplösa nätter och dagar malt på,
himlar slås sönder i natt.

Jag följer mitt inre, markerar min väg
över otrampad mark min gestalt
mitt inre, mitt tempel jag tyr mig until mig själv
har ej valt en gud - jag är allt

Himlar slås sönder i natt
när slöjan av dimma når skyn